Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 95 468 van 21 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 27 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende bij aangetekend schrijven van 25 mei 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 15 juni 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de aanvraag van verzoekster om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk te verklaren.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 augustus 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 28 augustus 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.05.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[M. Y.] […]
+ kind :
[K. I.] […]
nationaliteit: Marokko
[…]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 15.06.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :
Het aangehaalde medisch probleem van [M. Y.] kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat : "het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Derhalve
1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen omtrent de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Verzoekster omschrijft het voorwerp van haar beroep als volgt:

"La partie requérante a l'honneur de solliciter la suspension et l'annulation de la décision rejetant sa demande d'article 9 ter prise le 16.08.2012, lui notifiée le 28.08.2012."

In fine van haar verzoekschrift geeft zij tevens aan ook de schorsing en de nietigverklaring *van "l'ordre de quitter le territoire notifié le même jour"* na te streven.

De Raad wijst erop dat het aan verzoekster toekomt om het voorwerp van haar beroep op een duidelijke en niet voor discussie vatbare wijze kenbaar te maken. In voorliggende zaak heeft verzoekster op de eerste bladzijde van haar verzoekschrift duidelijk aangegeven dat haar beroep erop gericht is de schorsing en de nietigverklaring te verkrijgen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 augustus 2012 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Zij heeft, teneinde te voldoen aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet, ook enkel een afschrift van de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard bij haar verzoekschrift gevoegd en legde een attest voor waaruit blijkt dat zij alleen met het oog op het instellen van een beroep tegen deze beslissing verzocht om te kunnen genieten van de kosteloze rechtspleging. Tevens ontwikkelt verzoekster alleen tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard een middel. Daarenboven moet worden gesteld dat geenszins blijkt dat verzoekster op 28 augustus 2012 enig bevel om het grondgebied te verlaten in opdracht van verweerder werd betekend, zodat zelfs niet blijkt dat een dergelijke beslissing bestaat.

In deze omstandigheden kan slechts worden besloten dat enkel tegen de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard op ontvankelijke wijze een beroep werd ingesteld.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 23 van de Grondwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij betoogt tevens dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verschaft volgende toelichting:

"[…] la partie adverse ne peut pas déclarer la demande de séjour médicale non fondé en se basant sur l'article 9 ter §1,1°.

Qu'en effet, la demande de séjour de la requérante a été déclarée recevable par une décision du 15.6.2010.

QU' il ressort de l'article 9 ter §3,4° que la demande de séjour médicale doit être irrecevable si le médecin conseil estime que la maladie ne répond pas à une maladie §1,1°.

Qu'en effet, l'article 9 ter §3 stipule :

« § 3. Le délégué du ministre déclare la demande irrecevable :

1° lorsque l'étranger n'introduit pas sa demande par pli recommandé auprès du ministre ou son délégué ou lorsque la demande ne contient pas l'adresse de la résidence effective en Belgique;

2° lorsque, dans la demande, l'étranger ne démontre pas son identité selon les modalités visées au § 2 ou lorsque la demande ne contient pas la preuve prévue au § 2, alinéa 3;

3° lorsque le certificat médical type n'est pas produit avec la demande ou lorsque le certificat médical type ne répond pas aux conditions prévues au § 1er, alinéa 4;

4° lorsque le fonctionnaire médecin ou le médecin désigné par le ministre ou son délégué, visé au § 1er, alinéa 5, constate dans un avis que la maladie ne répond manifestement pas à une maladie visée au § 1er, alinéa 1er, qui peut donner lieu à l'obtention d'une autorisation de séjour dans le Royaume ; »

Que la demande de séjour du requérant ayant été déclarée recevable le 6.8.2010, la partie adverse ne pouvait déclarer la demande non fondé sur base dudit article.

Qu'en effet, à partir du moment ou la demande a été déclaré recevable, elle est présumée remplir la condition du § 1, 1°.

Que partant la partie adverse viole son obligation de motivation formelle ainsi que les dispositions du présent moyen.

Deuxième Branche

EN CE QUE la partie adverse n'examine pas la disponibilité et l'accessibilité des soins au pays de provenance:

ALORS QUE la partie adverse a l'obligation au stade du fond, d'examiner la disponibilité et l'accessibilité des soins au pays d'origine.

Qu'il appartient en effet à l'Office des étrangers, selon les principes de bonne administration, de statuer en pleine connaissance de cause et, dès lors, de procéder aux investigations nécessaires de manière à être pleinement informée tant de l'état de santé du requérant, que des possibilités réelles de soins dont il disposerait en cas de retour (cf C.E., arrêt n° 65.160 du 11 mars 1997 ; C.E., arrêt n° 82.698 du 5 octobre 1999 ; C.E., arrêt 91.709 du 19 décembre 2000).

Qu'il revient également à l'administration de s'enquérir de la qualité des soins prodigués dans le pays pour le traitement de la pathologie en question (cf C.E., arrêt n° 75.389 du 22 juillet 1998 ; C.E., arrêt n° 83.760 du 30 novembre 1999 ; C.E., arrêt n° 72.594 du 18 mars 1998).

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008 ; RG : A.179.818/29.933) ;

Qu'une règle « impose à l'administration d'avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision » (CE, arrêt n° 19.218 du 27 octobre 1978, Schmitz ; M. Leroy, Contentieux administratif, 3ème édition, Bruxelles, Bruylant, 2004, p. 445);

Que l'administration doit prendre en considération tous les éléments du dossier et ce correctement ;

Que forcé est de constater que tel n'est pas le cas en l'espèce et que la partie adverse a violé son obligation de motivation formelle et commet une erreur manifeste d'appréciation. "

4.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoek-ster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. In de mate dat verzoekster de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist en stelt dat een kennelijke beoordelingsfout werd begaan voert zij de schending aan van de

materiële motiveringsplicht, die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;
2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;
3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;
4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt."

Verzoekster stelt dat aangezien haar aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk werd verklaard er niet meer kan besloten worden dat zij niet lijdt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zij voert aan dat, gelet op wat is bepaald in artikel 9ter, § 3, 4° van dezelfde wet, zij – eens haar aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk is verklaard – dient te worden verondersteld te voldoen aan wat is bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Allereerst merkt de Raad op dat op het ogenblik dat verzoeksters aanvraag ontvankelijk werd verklaard – op 15 juni 2010 – verweerder slechts heeft nagegaan of deze aanvraag aan een aantal door de wetgever gestelde vormelijke vereisten voldeed. Hij heeft derhalve op dat ogenblik geen standpunt ingenomen met betrekking tot de vraag of verzoeksters situatie al dan niet kennelijk beantwoordde aan een situatie zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. De mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren omdat de in deze aanvraag aangehaalde ziekte kennelijk niet voldeed aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd immers pas door de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingevoerd.

Daarnaast moet worden benadrukt dat het feit dat een aanvraag die in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend ontvankelijk werd verklaard niet impliceert dat, na een onderzoek ten gronde, niet meer zou kunnen worden vastgesteld dat de aanvrager zich niet in een toestand bevindt zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De stellingname van verzoekster dat, eens een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk werd verklaard, er dient te worden uitgegaan van het feit dat de aanvrager voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten vindt geenszins steun in dit wetsartikel. Een kennelijke beoordelingsfout kan dan ook niet worden vastgesteld.

Waar verzoekster in een tweede onderdeel van haar middel nog betoogt dat verweerder niet heeft onderzocht of de medische zorgen die zij nodig heeft in haar land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn, dient te worden geduid dat de ambtenaar-geneesheer die de door verzoekster aangebrachte medische getuigschriften analyseerde niet enkel concludeerde dat de gezondheids-problematiek die verzoekster aanvoerde geen directe bedreiging voor haar leven inhoudt en dat er geen enkel vitaal orgaan is aangetast, doch tevens uitdrukkelijk stelde dat de door haar aangehaalde psychische problemen geen speciale beschermingsmaatregelen vereisen. Hij verwees hierbij naar de vaststelling dat er door verzoekster gedurende drie jaar geen aanvullende medische getuigschriften werden aangebracht en dat er in het verleden hoogstens enkele ambulante onderhoudsbehandelingen waren, doch geen hospitalisaties. Wanneer een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat een ingeroepen aandoening – in casu een anxiodepressieve toestand ingevolge echtelijke problemen in 2009 – geen verdere maatregelen vereist, dan dient logischerwijs ook geen onderzoek te worden gedaan naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen. De Raad stelt voorts vast dat de arts die verzoekster in 2009 consulteerde een behandelingstermijn van één jaar vooropstelde met betrekking tot verzoeksters psychische problemen en dat verzoekster na het verstrijken van deze periode geen nieuwe medische getuigschriften aanbracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij nog langer medische zorgen nodig zou hebben. Ook bij haar verzoekschrift voegt verzoekster geen dergelijke documenten.

De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In zoverre verzoekster lijkt te willen aangeven dat verweerder in gebreke gebleven is om de nodige onderzoeksdaden te stellen teneinde volledig geïnformeerd te zijn inzake haar gezondheidstoestand, moet worden herhaald dat verzoekster een medisch attest heeft aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat de behandeling van haar psychische problemen één jaar in beslag zou nemen. De ambtenaar-geneesheer die verweerder adviseerde vermocht er derhalve, na het verstrijken van voormelde termijn en daar verzoekster geen stukken aanbracht die toelieten te besluiten dat een verlenging van de behandeling vereist was, vanuit te gaan dat verzoeksters medische problemen opgelost waren. Verzoekster toont ook niet aan welk belang zij heeft bij dit onderdeel van het middel, nu zij – zoals reeds gesteld – geen enkel stuk aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat zij nog psychische problemen heeft die een enige verzorging vereisen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt slechts dat verzoekster haar relatie met de man die aan de basis van haar problemen lag heeft verbroken, dat deze man is overleden en dat zij een relatie heeft met een andere man, met wie zij een kind heeft.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 23 van de Grondwet en van het niet nader toegelichte beginsel van behoorlijk bestuur kan de Raad verder enkel vaststellen dat verzoekster nalaat toe te lichten waarom zij deze artikelen en dit beginsel geschonden acht, zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	G. DE BOECK